

АДВЕНТИСТСЬКИЙ ВІСНИК

№ 11 (365)
Листопад 2020

Адвентистский ВЕСТНИК

Бог є любов

газета Церкви адвентистів
сьомого дня в Україні

ПОМНИ ИМЯ ТВОЕ

К имени мы относимся трепетно. Иногда случается, что у молодых и людей постарше обнаруживаются проблемы с памятью. Люди пожилого возраста порой начинают забывать даже тех, с кем прожили всю жизнь. Самое страшное, когда человек забывает собственное имя. Когда рождается ребенок, о чем в первую очередь заботятся родители? Им нужно придумать имя младенцу. Пеленки, кроватка – это приятные хлопоты, но главный вопрос: как назвать ребенка?! Ведь мы понимаем, что нужно вложить в это имя что-то очень важное, чтобы на всю жизнь.

2

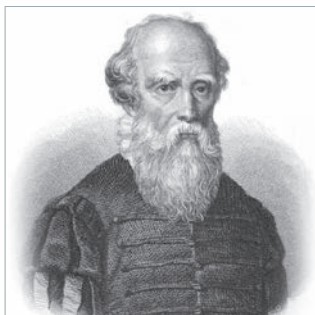
Милое сердце

6

Довіра

9

Наполегливість на
шляху до Неба

11

Отпускай хлеб
твой по водам

14

ПОМНИ ИМЯ ТВОЕ

Кимени мы относимся трепетно. Иногда случается, что у молодых и людей постарше обнаруживаются проблемы с памятью. Люди пожилого возраста порой начинают забывать даже тех, с кем прожили всю жизнь. Самое страшное, когда человек забывает собственное имя. Когда рождается ребенок, о чем в первую очередь заботятся родители? Им нужно придумать имя младенцу. Пеленки, кроватка – это приятные хлопоты, но главный вопрос: как назвать ребенка?! Ведь мы понимаем, что нужно вложить в это имя что-то очень важное, чтобы на всю жизнь.

Когда родилась наша дочь, у нас не было проблем с именем: Лена, Елена. К радости родителей супруги и моих, имя дочки всех удовлетворило. Через год у нас родился сын. Существует определенный срок, в который нужно зарегистрировать ребенка и дать ему имя. Прошла неделя, я привез супругу с сыном домой. Прошла вторая неделя, третья, а мы все еще называли грудничка сыном и малышом. Наконец остановились на двух именах: Сергей и Денис. Дальше уже нельзя было тянуть время, и я сказал супруге: «Иди в ЗАГС, зарегистрируй сына. В прошлый раз я ходил, теперь твоя очередь. Какое имя запишешь в свидетельстве о рождении, такое и будет». Через час моя жена вернулась домой и вручила мне свидетельство о рождении сына, в котором было написано: «Павел». Годы спустя другого имени для своего сына я и не представлял.

ДОБРОЕ ИМЯ

«Доброе имя лучше большого богатства, и добрая слава больше серебра и золота» (Притч. 22:1). Священное Писание тоже уделяет внимание именам. Когда открываем первые страницы Слова Божьего, то видим, как Бог трудится над тем, чтобы дать имена и названия. «И назвал Бог свет днем, а тьму ночью. И был вечер, и было утро: день один... И назвал Бог твердь небом. И был вечер, и было утро: день второй... И назвал Бог сушу землею, а собрание вод назвал морями. И увидел Бог, что это хорошо» (Быт. 1:5, 8, 10). Позже к этому процессу присоединился и человек. Адам дал имена животным и своей жене. Когда Адам увидел свою жену, он пытался подобрать слова, чтобы передать свой восторг и назвать Божий подарок. Он назвал ее Ева, что означает «жизнь».

Из Библии узнаем, что Бог часто давал людям другие имена вместо данных им родителями. Сначала было Аврам, с одной буквой «а», потом стало Авраам, что означает «отец множества». Читаем об Иакове, что означает «держась за пятую», которого Господь после долгой борьбы назвал другим именем: «Израиль», потому что он победитель.

СВОИМ ИМЕНЕМ ПРОПОВЕДОВАЛИ О БОГЕ

Люди также неравнодушны к именам. Закончился потоп. Господь провозгласил, что пришло время расселения по всей земле, чтобы наполнить ее и возделывать, растить на ней детей. Люди в ответ сказали: «Нет, мы не разойдемся, а построим башню, сделаем себе имя». Вот желание человека: сделать себе имя, а башню построить до самых небес. Зачем? Хотите имя, памятник, так поставьте, но зачем так высоко? Ведь они знали, что Бог – Владыка всего, и Он обещал, что потопа больше не будет. А вдруг будет? В таком случае башня спасет от гибели. Наше имя человеческое, наша правда она что-то значит.

Все действия Вавилона заключались в желании иметь свое имя, строить по-своему. Всем известна история Даниила и трех юношей, попавших в вавилонский плен. Первое, что сделали вавилонские чиновники, – дали им другие имена. «И переименовал их начальник евнухов – Даниила Валтасаром, Ананию Седрахом, Мисаила Мисахом и Азарию Авденаго» (Дан. 1:7). Что за этим стояло? Почему нужно было переименовать этих людей? Имя Даниила означало: «Бог мой Судья». Представьте себе, что начальник евнухов зовет Даниила, на самом деле говоря: «Бог Даниила – Судья». Они не хотели этого принять, ведь считали, что, завоевав их

страну и уведя их в плен, сами имеют право их судить. Но имя Даниила продолжало звучать. Не обольстился Даниил золотыми цепями, наградами и новым именем Валтасар, которое дал ему царь Навуходоносор.

Вавилоняне должны были признать имя Даниила. Годы спустя царь устроил пир и неожиданно для всех на стене появилась надпись. Пришли тайноведы, гадатели, чародеи, чтобы объяснить ее, но никто не смог. Царь Валтасар отодвинул Даниила на задний план, но в ту ночь ему о нем напомнили. Он был вынужден обратиться к Даниилу по его еврейскому имени. Царю было неловко, неприятно, он пытался его унижить: «Ты ли Даниил, один из пленных сынов Иудейских, которых отец мой – царь привел из Иудеи?» (Дан. 5:13). Однако назвал его по имени, засвидетельствовав, что Бог – истинный Судья. Даниил объявил Божественный суд и смело сказал царю, что у Бога есть Свое возмездие.

НЕ СТЫДИТЕСЬ ТОГО, ЧТО ВЫ АДВЕНТИСТ

160 лет тому назад впервые прозвучало имя Церкви адвентистов седьмого дня в Баттл-Крике, штат Мичиган, США. Именно такое название было дано нашей Церкви. Иногда можно услышать, что некоторые не довольны таким длинным названием. Дорогие адвентисты, не стыдитесь имени Церкви, в которую вы ходите на поклонение Богу, потому что в одном только имени содержится величественная, серьезная проповедь и весть, которая должна достичь края Земли. В этом имени выражена наша вера и миссия как народа Божьего, живущего накануне Второго пришествия Христа.

«Вот, Я пошлю к вам Илию пророка пред наступлением дня Господня,

великого и страшного. И он обратит сердца отцов к детям и сердца детей к отцам их, чтобы Я, придя, не поразил земли проклятием» (Мал. 4:5, 6). Мы знаем, что это двойное пророчество: о том, что перед Первым пришествием Христа придет человек в силе и духе Илии, а также оно имеет отношение к нашему времени, накануне Второго пришествия Христа. Имя «Илия» означает «Бог мой – Господь». Любимая фраза пророка Илии, когда он говорил свою весть, была: «Жив Господь, пред Которым я стою». Миссия пророка Илии в его времена, во времена, когда жил Иоанн Креститель, и миссия сегодняшней церкви такая же: обратить сердца отцов к детям и сердца детей к отцам. Сегодня очень много семей распадается, ведь утрачены семейные ценности, заложенные когда-то Господом.

Как преодолеть этот кризис? Должна быть весть, должна быть церковь, которая со своей стороны делает все возможное, чтобы обратить внимание людей и друг на друга, и на Спасителя. Мы, понимая свою слабость, греховность, должны помнить, что у нас есть славная надежда на нашего Господа. Это выражено в нашем христианском имени. Когда говорим, что мы – адвентисты седьмого дня, то свидетельствуем, что верим в Бога, сотворившего этот мир за шесть буквальных дней. Мы сообщаем, что не верим в теорию эволюции, потому что эволюция и христианство – несовместимы. Бог имеет силу, могущество, славу, и если Он произнес слово, то сделалось, если повелел, тотчас совершилось. Если мы чтим субботу как день Господний, то этим показываем, что почитаем великого Творца, Который нам, слабым, не имеющим сил решить свои проблемы семьи, здоровья, экономические вопросы, непременно поможет.

НЕВОЗМОЖНО БЫТЬ ХРИСТИАНИНОМ В ОДИНОЧКУ

О нас часто в мире говорят как о тех, кто не работает в день субботний. Но четвертая заповедь, на которую мы ссылаемся в своем имени, говорит: «Помни день субботний, чтобы святить его. Шесть дней работай, и делай всякие дела твои, а день седьмой – суббота Господу, Богу твоему...» (Исх. 20:8–10). Шесть дней работай – это то поручение, которое дано нам как церкви, как христианам, чтобы, сидя за школьной партой или занимаясь в институте, работая за станком или врачом, мы были теми, кто с прилежанием исполняет свой долг и с радостью служит обществу, в котором живет.

Слово «адвентист» означает «ожидающий», и мы знаем, что наше ожидание не напрасно. Апостол Павел говорит, что явление Христа для христиан всего мира – блаженное

Фрагмент из фильма
«Помни имя свое»

« Запомни, сынок, свое имя, запомни, как тебя зовут. Ты – Гена Воробьев, ты родился в Советском Союзе. Чтобы ни случилось, помни свое имя... »

упование. Если только на эту жизнь надеемся, если руководствуемся лишь гуманистическими идеями, хотим построить здесь хорошие отношения, то напрасна вера наша, мы несчастнее, чем другие люди. Но мы счастливые! В своем имени мы хотим отразить, что являемся теми, кто верует, что Христос пришел в этот мир, умер за наши грехи, воскрес, в силе вознесся на Небо и непременно придет снова. Если мы ожидаем скорого возвращения нашего Господа, то не можем молчать.

Кто-то сказал: «Две вещи нельзя сделать в одиночку: жениться и быть христианином». Вы не можете данную Господом весть, эту радость, что Он снова придет и наступит конец печалям, страданиям, слез уже не будет, просто спрятать в углу своего дома. Этого быть не должно. Этой радостью мы как адвентисты призваны делиться.

ПОМНИШЬ СВОЕ ИМЯ, ЗНАЧИТ ЕСТЬ НАДЕЖДА

В 1974 г. на экраны вышел фильм Сергея Колосова «Помни имя свое». В этом фильме речь шла о женщине Зинаиде Воробьевой, которая вместе со своим маленьким сыном Геней оказалась в концлагере. Первое время дети были вместе с родителями, потом настал день, когда детей от них отделили. Женщины как-то умудрились пробираться к детскому барaku, чтобы хоть услышать голос своего ребенка. Зинаида несколько раз сумела прийти к своему сыну, будто чувствуя, что они скоро расстанутся. В последний раз она передала ему мерзлый овощ и сказала: «Запомни, сынок, свое имя, запомни, как тебя зовут. Ты – Гена Воробьев, ты родился в Советском Союзе. Чтобы ни случилось, помни свое имя».

Через несколько дней всех женщин перевели в другой лагерь. Матерям

было важно, чтобы дети помнили свое имя, потому что в концлагере пленных не считали людьми, каждый имел только номер на руке: 81143. И все... Ты человек без имени, а значит, без родства, без будущего. Фашисты знали, что нужно сделать все, чтобы дети, женщины и мужчины забыли свое прошлое и кто они. Но многие понимали: если будут помнить свое имя, значит есть надежда.

Зинаида и ее сын чудом выжили после плена. Прошло более 20 лет, прежде чем они встретились. Гену Воробьева спасла польская женщина, приютила, воспитала. Он знал, что его мама – полячка, он говорил на польском языке, но чудом встретился с родной мамой. С ней Гена говорил через переводчика. Каким-то образом в памяти молодого человека возобновился образ матери, он ее вспомнил. Он никогда не забывал, что он Гена Воробьев.

Страшная война закончилась, но это не означает, что закончилась война между добром и злом, истиной и ложью. И тот, кто в начале украл у человечества счастье, радость Едема, делает сегодня все возможное, чтобы мы забыли свое имя. Сатана предлагает людям алкоголь, наркотики, чтобы они забыли все: печаль, радость, себя, свое имя. Это вредные привычки, пороки, с которыми трудно бороться в одиночку, но есть и другие методы, особенно применяемые к молодым людям. Например, Интернет. Тыходишь в сеть, и сразу тебе предлагают зарегистрироваться на разных сайтах, причем не обязательно под своим именем. Ты можешь придумать так называемый ник, надеть маску злодея и выступать как ругатель, а можешь надеть маску доброго человека. Потеряй свое имя, влейся в общий поток, будь как все безымянные. Твори, что хочешь, никто не знает твоего имени. Не стоит идти на этот обман. Дьявол хочет лишить нас Небесной родины, нашего имени.

Насколько хорошо мы помним свое имя – христиане? Какой финал будет у нашей Церкви? Какой будет конец моей личной жизни, моей семьи? Слава Богу, у нас есть надежда в этом безнадежном мире, что конец действительно будет хорошим, радостным и торжествующим. Что может быть лучше, чем знать, что мы не напрасно носим имя христиан, не напрасно называемся дочерьми и сыновьями Божьими, что Он, наш Бог, всемогущий, Творец неба и земли, поэтому мы помним седьмой день. Господь – наш Спаситель. Живя на этой Земле, когда мне трудно или радостно, я могу к Нему воззвать, а Он скажет: «Я услышу и отвечу тебе!».

Даниил
Рибанд

Ермітаж.
Санкт-Петербург

ТВОЄ МІСЦЕ В ЕРМІТАЖІ

Бог дозволив нам із вами жити в особливий час, коли наш лексикон поповнився такими словами, як «самоізоляція», «карантин». Фраза «сидимо вдома» більше не викликає в нас здивування. За короткий час ми стали слухняними. Виходячи з дому, ми звикли вдягати маски та рукавички. Такі сучасні реалії, які приніс у наше життя невидимий, але небезпечний вірус, що швидко розповсюджується і здатний убити людину. Лікарі кажуть, що вдома – найбезпечніше місце.

Ми розуміємо, що Господь допустив цю ситуацію, але для чого? Що Він сьогодні хоче сказати нам у цих непростих обставинах? Що особливе є у Бога для кожного з нас? Ми не можемо зрозуміти всіх дій Бога, але можемо бути впевнені, що всі вони продиктовані Його любов'ю до нас. «Знаємо, що тим, які люблять Бога, які покликані за Його передбаченням, все сприяє до добра» (Римл. 8:28). Зверніть увагу, що все сприяє до добра тільки тим, які люблять Бога. Якщо ми не любимо Бога, то будемо незадоволені, нарікатимемо й обурюватимемося.

Відома голландська християнка Коррітен Бом, що створила антифашистську організацію, якій під час Другої світової війни вдалося врятувати безліч євреїв, любила повторювати, що наше життя схоже на перевернуту навиорот вишив-

ку. Сплетіння ниток і вузлів здається настільки заплутаним, що приховує візерунок. Жінка була впевнена, що остаточну картину, візерунок, ми побачимо лише у вічності, після чого вкотре поклонимось перед мудрістю Бога, Котрий зумів зі скорботи й випробувань нашого життя виткати справжній шедевр.

Допустивши пандемію, Бог зовсім не хотів сказати, що більше не любить нас. Ми опинилися на самоізоляції не тому, що Він розчарувався і більше не вірить у нас. Ми змушені носити маску не для того, щоб приховати від Бога наше часто незадоволене обличчя. Господь продовжує шукати кожного з нас. Саме зараз Він зацікавлений в нас більше, ніж будь-коли. «Отож, на долонях Своїх тебе вирізьбив Я, твої мури позавсіди передо Мною» (Ісаї 49:16). Як це схоже на нас із вами. Іноді ви також робите на руці позначку кульковою ручкою, щоб не забути про щось важливе. Скільки таких позначок на долонях Бога? Адже на них знайшлося місце для кожного з нас. Саме заради нас Він віддав Своє життя.

Що ж Господь бажає сказати нам сьогодні? Хочу запропонувати вашій увазі кілька тверджень, які необхідно прийняти як розумом, так і серцем, щоб не загубитися в темряві грішного світу й не просто вижити, а насолоджуватися сьогоднішнім і дивитися в майбутнє.

Бог хоче, щоб ти жив

Звертаючись до кожного з нас, Бог говорить: «Я хочу, щоб ти жив». «Я є дорога, і правда, і життя» (Івана 14:6); «Бо так промовляє Господь, Творець неба. Він той Бог, що землю вформував та її вчинив, і міцно поставив її; не як порожнечу її створив, – на проживання на ній Він її вформував. Я – Господь, і нема більше іншого Бога» (Ісаї 45:18). Бог любить життя, Він Сам є Джерелом життя, яким наповнює все навколо Себе. Справжнє життя є тільки там, де перебуває Бог. При створенні Господь наповнив життям небо і землю. Сьогодні Він продовжує творити нове життя і підтримувати те, що вже існує. Господь створив надзвичайно складний і прекрасний світ для того, щоб ми з вами могли насолоджуватися життям. Ісаїя підкреслює, що Бог створив нашу планету для життя. Життя – це дивовижне Боже чудо, яке ми щодня бачимо.

Моя сім'я живе на третьому поверсі. З вікна кухні щороку ми спостерігаємо за яблунею, що росте у дворі. Навесні на дереві з'являються квіти, потім листя, плоди. З настанням осені листя опадає, але на яблуні залишається певна кількість плодів, які допомагають птахам прогодуватися взимку. Нас надихає природа, що оживає після зимового сну, наше око радіє різноманіттю барв, а спів птахів викликає в нас захоплення. Усім нам подобається життя.

Біолог Микола Савелійович Пічуркін, захоплюючись світом рослин, написав: «Рослина – це посередник між двома стихіями: між небом і землею. Вона захоплює сонячні промені й перетворює їх на живу масу. Саме вона годує планету. Найбільше чудо на Землі відбувається в зеленому листі». Тут ідеться про процес фотосинтезу. Ми ж із вами, як люди віруючі, можемо з упевненістю сказати: найбільше чудо на Землі – це людина, вінець Божого творіння. Саме вона сприймає духовне світло, що виходить від Бога, істинного Джерела життя, перетворюючи його на добрі справи Божої благодаті (см. Ефес. 2:10).

Звертаючись до кожного з нас, Господь говорить: «У цей тривожний час Я хочу, щоб ти не просто існував, а жив повноцінним життям, перетворюючи світло Моєї любові на справи милосердя, у такий спосіб прославляючи Мене». Письменник Антон Чехов сказав: «Доки ти відчуваєш біль, ти живий, доки ти відчуваєш чужий біль, ти – людина». Ми маємо право називатися людьми, лише коли вміємо співчувати. Ми по-справжньому живемо, коли робимо діла Того, Хто створив нас. **Бог бажає, щоб ми жили не просто від ранку до вечора, від зарплати до зарплати, а по-Божому, повноцінним життям, радуючи свого Творця. Гос-**

подь визначив кожному з нас прийти в цей світ, саме Він виткав нас в утробі матері, дозволивши нам народитися в той час, у тому місці, яке Він признав. Усе це для того, щоб кожен із нас послужив Божому плану.

Чи є Христос вашою єдиною духовною водоймою?

Господь очікує, щоб кожен із нас звернувся до Нього (Ісаї 45:22). Дивовижне запрошення лунає від Бога. У Господа є особливе переживання. Про це пише пророк Єремія: *«Бо дві речі лихі Мій народ учинив: покинули Мене, джерело живої води, щоб собі подовбати водозбори, водозбори поламани, що води не тримають»* (Єрем. 2:13). У кожну людину Бог заклад бажання знайти Його. Аврелій Августин сказав: «Господи, Ти створив нас для Себе, і не знає спокою серце наше, доки не заспокоїться в Тобі».

На превеликий жаль, сучасний світ наповнений розбитими водоймами, не здатними втримати воду життя. Вони не вгамовують духовну спрагу, а люди спрагли. Чи звертали ви увагу, як багато людей готові годинами стояти в черзі, щоб доторкнутися до чергової привезеної з-за кордону «святини»? Черги до мощів часом розтягуються на декілька годин, і люди вірять, поклоняються в надії на допомогу.

Ви скажете: «Нас це не стосується, ми до цих водойм не звертаємося». Дайте собі чесну відповідь: чи є Ісус Христос вашою єдиною духовною водоймою? Скільки часу ми перебуваємо біля цього Джерела, читаючи Слово Боже і молячись? Чи знаходимо ми час, аби свідчити про Господа? Чи не з'явилися в нас інші «водойми»: ток-шоу, серіали, за допомогою яких ми намагаємося втамувати духовну спрагу? На жаль, багато хто готовий пити із цих джерел і вдень, і вночі, проживаючи чужі життя телевізійних персонажів. Чи не тому Божа сила перестала являти себе в нашому житті? Запитайте себе: «Наскільки серйозним є моє навернення до Бога? Наскільки важливе для мене перебування з Ним? Чи знаю я Бога, а може, лише чув про Нього?»

Позитивні сторони випробувань

У ситуації з пандемією є і позитивні сторони. Я знаю людей, яких сучасні реалії спонукали переглянути життєві пріоритети й повернутися до Церкви. Багато братів і сестер загубилися, а сьогодні почули Божий заклик і повернулися до Нього. Однак важливо не тільки повернутися, а й залишитися

з Богом. Сьогодні Господь бажає, щоб кожен із нас по-справжньому звернувся до Нього, адже ніхто в цьому світі не здатний нас зрозуміти, потішити і пробачити так, як Бог. Ніхто, крім Бога, не зробить нас новим творінням і не позбавить нас від наслідків нашого ж неправильного вибору. *«Ось Я стою під дверима і стукаю. Якщо хто почує Мій голос і відчинить двері, то Я ввійду до нього і буду вечєрати з ним, і він зі Мною. Переможцеві дозволю сісти зі Мною на Моєму престолі, – як і Я, перемігши, сів з Моїм Отцем на Його престолі»* (Об'явл. 3:20, 21). Чому Господь стукає? Тому що все ще перебуває поза домом нашого серця. У шумі та суєті, під час вимушеної зупинки, постарайтеся почути звернення до вас голос Божий.

Які блага ми можемо знайти в Бога?

Господь бажає, щоб у Ньому ми знайшли всі блага. Давид одного разу сказав: *«Скуштуйте й побачте, який добрий Господь, блаженна людина, що надію на Нього кладе!»* (Псал. 34:9). Які ж блага ми можемо знайти в Бога? Насправді їх не злічити. Три з них є особливо актуальними в умовах нинішньої ситуації.

1 Можливість живого дотику до Божого Слова

«Я Собою Самим присягав, справедливність із уст Моїх вийшла, те слово, яке не повернеться: усяке коліно вклониться буде Мені, усякий язик присягне й Мені скаже: Тільки в Господі правда та сила!» (Ісаї 45:23, 24). Господь бажає, щоб Його Слово стало частиною нас, щоб ми щодня сприймали його як дорогоцінне повчання Небесного Отця.

Досі з особливою теплою згадує листи, які отримував з дому під час служби в армії. З яким нетерпінням я чекав ці звістки, які дорогі вони були для мене! Щоразу, відкриваючи конверт, я тремтів. Перечитуючи лист знову й знову, я буквально чув голос мамі. Кожне слово з Біблії – це живе слово Бога, звернене до нас. Святе Письмо – це особливе благо (див. І. Нав. 1:8).

Читаючи розділ 2 книги Суддів, знаходимо свідчення про те, що в дні життя Ісуса Навина, а також людей, які були свідками Господніх чудес і серйозно ставилися до Його Слова, суспільство отримувало благословення. Наступне покоління забуло Бога, внаслідок чого втратило блага. Упевнений, що зараз, як ніколи, кожен із нас потребує чистого слова Біблії. Воно допомагає нам бути не просто релігійними, а й підтримує в нас живу віру (див. Римл. 10:17).

2 Можливість істинного богослужіння

Ми збентежені, що сьогодні не можемо, як раніше, збиратися на богослужіння в церкві. Однак згадайте розмову Ісуса із самарянкою: *«Але надходить час, – і вже тепер він є, – коли правдиві поклонники будуть поклонятися Отцеві в дусі та істині, бо Отець шукає Собі таких поклонників»* (Івана 4:23).

Наші будинки і серця – ось місця, які Бог розглядає як місця поклоніння Йому. Зараз ми по-особливому починаємо розуміти, чому Господь бажає, щоб кожен із нас став храмом Божим (див. 1 Кор. 3:16). Квартири, у яких проживають справжні богослужінники, стають домом Божим. Тепер лише від нас залежить, чи знайшов Бог кожного з нас як істинного богослужінника, чи, як і раніше, продовжує шукати.

Поклоніння проявляється не тільки в подяці та прославленні Бога за Його чудові діла і звершення, Його добро й милосердя. Поклоніння приносить радість серцю. Саме такі почуття пережив автор псалма (див. Псал. 92:2–6). Ми поклоняємося Богу і славимо Його тому, що Він дивовижний і великий. Це особливе благо – поклонятися Богу в дусі та істині.

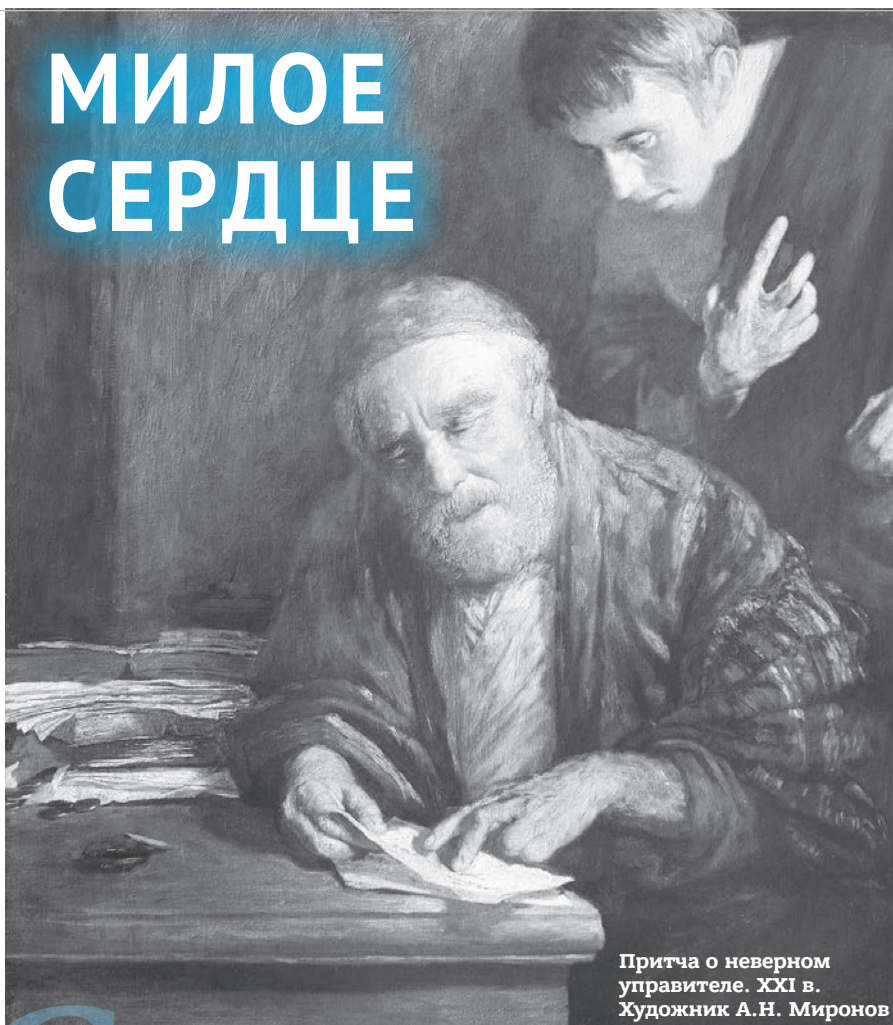
Дайте собі чесну відповідь на три запитання: чи готовий сьогодні мій дім до суботи? Чи приготована завчасно суботня їжа? Чи святково я одягнений? Якщо не на всі запитання ви відповіли ствердно, тоді Господь продовжує шукати поклоніння в істині. Бог бажає, щоб ви, перебуваючи у своєму домі, поклонялися Йому в Його Дусі та істині. Прийміть це благо й дорожте ним.

3 Виправдання й освячення

«Через Господа усправедливляться, і буде прославлене всяке насіння Ізраїля!» (Ісаї 45:25). Виправдання вірою є центральною темою Слова Божого. Бог у Своїй любові оголошує грішника праведним не внаслідок його порядності, а завдяки вірі в заслуги Ісуса Христа. Ми не можемо виправдатися перед Богом жодними добрими справами. Наші найкращі звершення несуть на собі відбиток гріховності і тому є неприйнятними в очах Бога. Однак Господь готовий прийняти нас заради праведності Христа, якщо ми віримо Йому (див. Римл. 8:32).

Яка дивовижна вістка! В Ісусі Бог дарує нам усе справді необхідне. День за днем, протягом усього нашого життя за допомогою впливу Духа Святого Бог продовжує творити в нас нову людину. Це безперервний процес, і пандемія йому не перешкода. Дозвольте Духу Святому працювати над вами, дозволяйте Богу вгамовувати вас, у такий спосіб формуючи характер, придатний для Неба. Не пручайтеся, і тоді крок за кроком Він відновлюватиме у вас Свій образ.

МИЛОЕ СЕРДЦЕ

Притча о неверном управителе. XXI в.
Художник А.Н. Миронов

«Сказал же и к ученикам Своим: один человек был богат и имел управителя, на которого донесено было ему, что расточает имение его; и, призвав его, сказал ему: что это я слышу о тебе? дай отчет в управлении твоём, ибо ты не можешь более управлять. Тогда управитель сказал сам в себе: что мне делать? господин мой отнимает у меня управление домом; копать не могу, просить стыжусь; знаю, что сделать, чтобы приняли меня в дома свои, когда отставлен буду от управления домом. И, призвав должников господина своего, каждого порознь, сказал первому: сколько ты должен господину моему? Он сказал: сто мер масла. И сказал ему: возьми твою расписку и садись скорее, напиши: пятьдесят. Потом другому сказал: а ты сколько должен? Он отвечал: сто мер пшеницы. И сказал ему: возьми твою расписку и напиши: восемьдесят. И похвалил господин управителя неверного, что догадливее сынов света в своём роде. И Я говорю вам: приобретайте себе друзей богатством неправедным, чтобы они, когда обнищаете, приняли вас в вечные обители. Верный в малом и во многом верен, а неверный в малом неверен и во многом. Итак, если вы в неправедном богатстве не были верны, кто пове-

рит вам истинное? И если в чужом не были верны, кто даст вам ваше?» (Лк. 16:1–12).

Эта притча о человеке, который, управляя имением хозяина, вел себя бессовестно и нечестно, расточал имущество, тратил средства не по назначению, присваивая себе чужое. В течение некоторого времени он жил весьма вольготно, но вскоре хозяин имения потребовал от управителя отчет. Осознавая приближение разбирательства и грядущего за ним наказания, неверный управитель бросает все силы на смягчение неизбежных последствий своего выбора. Он собирает должников и подделывает их долговые расписки, тем самым продолжая обманывать своего хозяина. Однако удивление вызывает реакция последнего, когда он узнает о «предприимчивости» своего управителя.

Вместо того чтобы разгневаться еще больше, он находит возможным похвалить неверного управителя. В стихе 8 Господь характеризует этого человека, как «сына века сего», то есть человека, полностью погруженного в меркантильные интересы. Он хорошо знает, что в социуме, в котором взаимоотношения строятся по принципу «ты мне, я тебе», нужно всеми силами стараться приобрести себе друзей, тем самым приго-

товив себе путь к отступлению, когда станет совсем плохо.

Иисус говорит о том, что «сыны света», люди, дорожащие духовными ценностями, недогадливы. По какой-то причине они не понимают механизма действия законов духовной жизни и не прилагают усилий, чтобы умножить число друзей, способных посодействовать их спасению. Заметьте, что в стихе 9 резко меняется характер повествования. Все герои притчи уходят на второй план. Они больше не нужны, поскольку речь не о них. Иисус говорит: «Приобретайте себе друзей богатством неправедным, чтобы они, когда обнищаете, приняли вас в вечные обители».

НЕПРАВЕДНОЕ БОГАТСТВО

Что имеется в виду под неправедным богатством? Греческое слово, переведенное в данном случае как «праведность», также имеет значение «справедливость». Поэтому неправедное богатство – это земное, материальное богатство. Оно было передано нам в качестве дара на определенное время, в течение которого мы можем им распоряжаться. Теперь возникает вопрос: «Что же это за богатство?». Ответ прост: все. Все – это то, кем мы являемся и чем обладаем. «Не знаете ли, что тела ваши суть храм живущего в вас Святого Духа, Которого имеете вы от Бога, и вы не свои? Ибо вы куплены дорогою ценою. Посему прославляйте Бога и в телах ваших и в душах ваших, которые суть Божии» (1 Кор. 6:19, 20).

Как прославлять? Приобретать друзей богатством неправедным, то есть земным, материальным, использовать доступные нам законные ресурсы для дел милосердия.

Важно стремиться к этому не тогда, когда над нами нависает угроза наказания, а когда еще есть для этого время. Откладывать на завтра – это плохая привычка, поскольку завтра может не наступить. Все, что нас окружает, – не наше, принадлежит Создателю всего сущего, Который принимает нас как родных детей.

НЕОБХОДИМОСТЬ БЫТЬ МИЛОСЕРДНЫМ

Данная притча повествует о приобретении навыка добросердечного отношения к окружающим, о необходимости быть милосердным, даже если нам не отвечают взаимностью. Вот в чем ценность данной притчи. Время бежит, и нужно как можно скорее приобретать друзей богатством, доверенным нам на время. «Итак, если вы в неправедном богатстве не были верны, кто поверит вам истинное?» (ст. 11). Если мы были верны в управлении тем, что доверено нам временно, то теперь нам вверяют богатство, которое мы получим по Божьей милости, как

сонаследники Христа. Он выкупил это богатство, и теперь оно стало нашим благодаря Ему. На этой Земле нет ничего нашего.

Каким же образом вор из притчи надеется приобрести друзей, на помощь которых сможет впоследствии рассчитывать? Он следует закону «ты мне, я тебе», или «услуга за услугу». Этот закон работает почти в любом обществе. Как ни прискорбно, но следует признать, что некоторые христиане – не исключение. Мудрый хозяин именина относит этот закон к миру людей, интересы которых всецело сосредоточены лишь на материальных, временных ценностях. Сыны же света должны руководствоваться совершенно другим законом. Последний гласит: «Твори дела милосердия. Будь добро-сердечным, не ожидая ничего взамен» (см. Лк. 6:35). Иисус развивает идею, высказанную еще пророком Михеем: «О, человек! сказано тебе, что – добро и чего требует от тебя Господь: действовать справедливо, любить дела милосердия и смиренномудренно ходить пред Богом твоим» (Мих. 6:8).

Господь призывает нас делать все, чтобы приобрести друзей. Но для чего это делать? Ведь не ради же выгоды, которую мы можем получить от этого в будущем? Может показаться, что Иисус учит именно этому, только утонченным способом. Но так ли это? Обратите внимание на слова: «И Я говорю вам: приобретайте себе друзей богатством неправедным, чтобы они, когда обнищаете, приняли вас в вечные обители» (ст. 9). Читая первую часть стиха, мы думаем, что это те же взаимоотношения, к которым стремился неверный управитель из притчи. Все меняет вторая часть этого стиха.

Мы поступаем с другими милосердно не потому, что рассчитываем на их благодарность в ответ. Нас интересуют вечные обители, а люди вокруг нас не способны отплатить нам этим. Секрет истинной мотивации в том, что мы поступаем с другими милосердно, а награда за это приходит не от них, а от Бога. И награда эта не корыстная, поскольку служит не плоти, но духу. Она вознаграждает в нас не эгоизм и тщеславие, а бескорыстие. Мотивация Иисуса привлекает не всех. Поэтому число милосердных людей в этом мире не так уж и велико. Божья награда в виде вечных обителей века грядущего вдохновляет немногих.

Правильная мотивация

В 1979 году вышел художественный фильм о трех мушкетерах. В одном из эпизодов фильма гвардейцы кардинала сталкиваются с мушкетерами де Тревиля. Но прежде, чем между ними начнется смертельная схватка, гвардейцы кардинала поют песню, в которой есть следующие слова: «Его высокопреосвя-

щенство нам обещал на небе райское блаженство». Они выглядели глупо, и советский зритель смеялся. Действительно, кто в здравом уме захочет рисковать своей жизнью ради каких-то эфемерных райских обителей?

«Слышали все это и фарисеи, которые были сребролюбивы, и они смеялись над Ним» (Лк. 16:14). За несколько часов до Голгофы Иисус, стремясь достучаться до сердец Своих учеников, произносит: «Я иду приготовить место вам. И когда пойду и приготовлю вам место, приду опять и возьму вас к Себе, чтобы и вы были, где Я» (Ин. 14:2, 3). Это место куплено дорогой ценой.

Приобретать друзей богатством неправедным – значит творить дела милосердия, не ожидая ничего взамен, радуясь, что посредством добрых дел имение нашего Небесного Отца возрастает и небесных друзей у меня становится еще больше. Я расточаю имение, а оно от этого увеличивается. Отец радуется, а небесные друзья обещают помочь, когда мне будет трудно. Все, что у меня есть, мне однажды придется оставить, но они вспомнят обо мне.

Притчей о неверном управителе Иисус не призывает нас подражать его поступкам, руководствуясь неверной мотивацией. Однако к его мотивации следует присмотреться внимательнее. В чем она заключается? Управитель боится остаться ни с чем и старается наладить хорошие отношения с друзьями. «Кто позаботится обо мне, когда я потеряю должность?» – размышляет он. В роде сынов века сего он поступает разумно, а как надлежит действовать сынам света? Поступить с другим человеком хорошо не ради выгоды, но чтобы порадовать Бога. Этот мир плохо понимает такую логику. Но именно этому учит нас Иисус.

Что делать с разрушенными отношениями?

Притче о неверном управителе предшествуют три притчи, а после нее следует еще одна. Первая притча – о потерянной овце, вторая – о потерянной драхме, а далее, в притче о блудном сыне, речь идет уже о потерянных взаимоотношениях. В четвертой притче говорится о потерянной совести. Действительно, о каком милосердии может идти речь, если у человека нет совести? В пятой притче говорится о богаче и Лазаре. Что в ней теряется? Жизнь.

Посмотрите на цепочку потерь, которая вырисовывается: потерянная овца, монета, отношения, совесть и, наконец, жизнь... Все начинается с материальных вещей, но в конечном итоге мы приходим к вопросу вечной участи человека.

Давайте более внимательно рассмотрим третью и четвертую притчи. В них много общего. Притчи о по-

терянных отношениях и о потерянной совести начинаются почти одинаково. Если использовать язык литературы, то две эти притчи можно назвать диалогией. Диалогия – это два произведения одного автора, связанные единством замысла, действующих лиц и т. п. Обе эти притчи начинаются с того, что расточается имение, в обеих притчах отрицательный герой ищет принятия и в обеих притчах его находит. Но есть еще один персонаж – старший сын, которого разозлило милосердное отношение отца. В притче мы видим, что отца волнует нечто большее, чем материальное состояние его заблудшего сына.

Растроченные средства можно возместить, изношенную одежду и обувь также можно заменить на новые, но что делать с разрушенными отношениями? Как изменить сердце? Давайте будем учиться перешагивать через свой эгоизм, избавляясь от скупости на доброе отношение к людям. Не нужно идти по стопам старшего сына. Милосердное отношение – это когда мы радуемся, что посредством наших действий благословение Неба изливается на наших ближних. Вот в чем заключается счастье сынов света. Если это не является для нас достаточной мотивацией, мы никогда не сможем победить в себе гордыню, зависть и тщеславие.

Создайте сами приятную атмосферу в церкви

Предположим, вы совершаете определенное служение в церкви. Дар для совершения служения – это богатство. Все это дано вам свыше во временное управление. Значит, вам следует действовать так, чтобы приобрести как можно больше друзей для Бога, а не тешить свое тщеславие в надежде быть замеченным и оцененным прочими людьми.

Иногда человеку гораздо легче поделиться с окружающими какими-то материальными вещами, нежели пожертвовать для другого свое личное время. Говорят: «Пусть Бог будет с тобой». Что вы под этим выражением подразумеваете? Если ближний оказался в затруднительном положении, Бог готов действовать именно через вас. Вопрос в том, позволите ли вы Ему это сделать. Оставайтесь рядом с нуждающимся человеком, окружите его вниманием и заботой, не откупайтесь от ближнего сухими сообщениями в мессенджерах.

Звоните ли вы кому-либо из членов Церкви и спрашиваете, чем могли бы ему помочь? Скажите, случилось ли вам самим получать подобные звонки? Почему мы часто боимся задать нуждающемуся такой вопрос? Почему медлим, откладываем? Ведь никто не ожидает от нас чего-то сверхъестественного.

ДОВІРА

Як часто протягом дня вам доводиться довіряти будь-кому: від найближчих друзів до водія автобуса, що везе вас на навчання чи роботу; від членів сім'ї до медпрацівника, до якого ви приходите на лікування і чий рецепт з довірою приймаєте? Як вибрати, кому варто довіряти, а кому – ні?

Тлумачний словник Ушакова говорить, що «довіра – це переконаність у будь-чій чесності, порядності; віра в щирість і сумлінність кого-небудь». Усі ці терміни не з'являються одразу. Якщо ми довіряємо своїм таємниці кожному новому знайомому, то дуже швидко розчаруємося в людях і навряд чи захочемо ще комусь довіритися. Як зрозуміти, кому можна довіряти, а кому – ні?

У моєму житті були люди, які прихилили яскраво, але в складних ситуаціях, коли мені була потрібна допомога, вони так само швидко зникали. З першого погляду визначити людей, на яких можна покластися, складно. І немає іншого достовірного способу переконатися в людині, окрім особистого спілкування і спостереження за нею. Вирішувати, довіряти чи ні, можна, перевіривши, чи наділена людина такими рисами:

● **Послідовність.** Чи не говорить людина вранці одне, а ввечері інше, чи не змінює своїх рішень? Чи людину з такими звичками можна назвати надійною?

● **Відповідальність.** Довіри заслуговує той, хто доводить почате до кінця, поважає чужу думку та працю, серйозно ставиться до своїх обов'язків.

● **Уміння поважати чужу думку.** Надійна людина не намагається нав'язати іншим свою думку, але водночас

вона є принциповою у відстоюванні своєї.

● **Безкорисливість.** Від людини, зацікленої на вигоді, можна чекати чого завгодно. Складно знайти абсолютно безкорисливу людину, але якщо спрага наживи для неї на першому місці – тримайтеся від неї подалі.

ДОВІРЯТИ, АЛЕ СПОСТЕРІГАТИ

Якщо ви хочете знайти гідного супутника життя, варто дізнатися, який у нього характер. Декілька років тому, коли я ще була незаміжня, вирішила скласти список обов'язкових рис характеру, якими володів би мій майбутній чоловік. Наприклад, він повинен був мати такі якості, як страх Божий, любов до дітей, повагу до людей похилого віку, відсутність страху перед труднощами, уважність до моїх почуттів, а також охайну зовнішність і т. д. Коли до мене проявляли увагу чоловіки, я дивилася на свій список і їхню поведінку. Дякую Богові за допомогу в цьому питанні. Коли хтось підходив за списком рис характеру, окрім двох-трьох пунктів, я розуміла, що «не моє», і через деякий час вони самі пропадали. Уявіть моє щастя, коли мій майбутній чоловік відповідав усім пунктам ще на початку нашого спілкування! Докладайте зусилля, трудіться, щоб зробити цей вибір, а головне – довіряйте

своє спілкування з іншими людьми Богу. Це стосується і вибору друзів, знайомих.

Довіряйте, але спостерігайте! Уникнути всіх помилок і передбачити труднощі жодна людина не може. **Важливо пам'ятати, що абсолютно нічого не варте того, щоб зупинятися і опускати руки.**

БОГ НЕ ПІДВЕДЕ

Можливо, варто розуміти буквально слово «довіра»? Це пошуки ціною падіння і хворобливих травм. І радісно, що результатом цих пошуків є те, що знайшли Бога. Адже навіть якщо поруч немає людини, якій можна без побоювання довіритися, у серце вселяються спокій і радість, адже наша надія покладена на Нього. А це означає не тільки здоров'я і гроші, а й саме життя довірити Богу.

Іноді дивишся новини і стає страшно. Адже неприємності можуть легко прийти в наше життя. Проте Господь говорить усім, хто довірився Йому: «Не бійся, з тобою бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі поможу, і правицею правди Своєї тебе Я підтримаю» (Ісаї 41:10). Люблячий Господь, Котрий створив для нас цілий світ, бажає бачити нас щасливими.

ДОВІРЯЙТЕ ЙОМУ! ВІН НЕ ПІДВЕДЕ!

Яна Мелікбеян

« Наш Господь знає про нас все, але Він не використовує це знання, щоб нас пристидити чи змусити коритися. Його єдина мета – наше зцілення. У Його присутності ми можемо відкинути будь-який страх, довірити Йому найсокровенніше. І Його ніжний дотик зцілить нашу душу. »

Майстерний Реставратор

Це сталося 15 червня 1985 року. До зали Рембрандта в Ермітажі разом з екскурсією прийшов литовець Бронюс Майгіс. Дізнавшись у співробітниць музею, яка з виставлених у залі картин є найціннішою, чоловік підійшов до полотна під назвою «Даная», діставши банку із сірчаною кислотою, виплеснув її вміст на полотно, після чого встиг ще двічі порізати картину ножом. Вандали затримали співробітників музею.

Наступного дня мистецтвознавці, реставратори, художники музею і співробітники художніх факультетів МДУ провели нараду і дійшли висновку, що полотно зіпсовано на 30 %. Воно потребувало реставрації. Співробітники Ермітажу побоювалися, що після контакту з кислотою полотно не підлягає відновленню. Багато експертів не вірило в успіх цієї справи, вважаючи, що полотно зіпсовано назавжди. Були навіть пропозиції зробити копію картини, щоб виставити її в залі. Однак вирішили спробувати відновити полотно.

Почалася щоденна кропітка робота, і через 12 років, 1997 року, реставрація картини остаточно завершилася. Відтоді картину знову виставлено в Ермітажі. Для запобігання актів вандалізму вона захищена броньованим склом.

Ця історія нагадує нам історію роду людського. Гріх зіпсував прекрасний вигляд людини, але Бог не відмовився від понівеченого шедевра. Завдяки вірі в Ісуса, Котрий віддав за нас Своє життя, вирвавши з рук небезпечного «вандала», ми опинилися в руках найкращого Реставратора. День за днем Дух Святий веде вкрай складну роботу з відновлення в кожному з нас образу Божого. Ця робота називається освяченням. Господь почав звершувати її, коли ми прийшли до Нього, дозволивши Йому працювати над нами. Вірю, що в день Свого Другого приходу Бог доведе розпочате до кінця. Тоді прозвучать слова: «Звершилося, смерть переможена!»

Сьогодні найголовніше для нас – залишитися з Богом, дозволивши Йому щодня працювати над нами, здійснюючи дивовижну роботу перетворення й освячення нашого розуму. Використовуйте блага, які Господь приготував для нас, щоб ми, як і апостол Павло, могли сказати: «І живу вже не я, а Христос живе в мені. А що тепер живу в тілі, то живу вірою в Божого Сина, Який полюбив мене й видав Себе за мене» (Гал. 2:20).

Святослав
Муzychко

ПРОДОВЖЕННЯ. ПОЧАТОК НА С. 4. МІЛОЕ СЕРДЦЕ

Мы восхищаемся первоапостольской Церковью, царящей в ней атмосферой веры, добросердечия и взаимовыручки. Скажите, а кто сделал первоапостольскую Церковь такой? Святой Дух ее такой сделал через людей. С Божьей помощью мы можем создать в своих общинах атмосферу, в которой будет приятно находиться. Тогда, если вы предложите человеку помощь, он не будет относиться к вам с подозрением, попытается усмотреть в вашем предложении некий подвох.

«С чего же начать?» – спросите вы. Кто эти неверные управители? Возможно, дьякон или старший слушатель, ведь он же за все отвечает? Давайте помнить, что настоящее духовное пробуждение начинается лично с каждого из нас. Господь призывает нас быть милосердными, приобретая себе друзей. Но на этой грешной планете ваше добро могут не оценить, могут даже спасибо не сказать, но Бог все видит. Небеса уже сейчас радуются, с нетерпением ожидая встречи с вами.

Милое Сердце

Помните, что дни лукавы. Время порой играет с человеком злую шутку, кажется, что его еще много, тогда как его почти нет. Бог призывает нас трудиться ради спасения других. Своим благостным отношением к блудному сыну Христос ломает шаблоны. Он призывает нас смело растрчивать то, что было вверено нам Небом для спасения других. Он Сам поступал так. Иисуса неоднократно осуждали за трату времени и большое внимание к тем, кого считали отбросами общества. Христос, невзирая на насмешки людей, расточает Самого Себя, Свое время и силы, дабы приобрести друзей богатством Своего Отца.

Именно милосердие Божье влечет нас к Нему. Именно Его благость ведет грешника к покаянию и спасению. Милое сердце Спасителя ожидает увидеть в характере тех, кто называет себя Его последователями.

Вадим
Грий

БОГ ЗЦІЛЮЄ РАНИ МИНУЛОГО

У 1943 році Л. Ховельсен, член руху опору в окупованих нацистами країнах, через зраду був заарештований, зазнав тортур і був засуджений до смертної кари. Проте стратити його не встигли – війна закінчилася. Одразу після звільнення Ховельсен став охоронцем своїх колишніх ворогів. Він із задоволенням платив їм грошима за злуваннями, як ті свого часу знущалися з нього. Одного разу колишній офіцер служби безпеки В. Хайльман, знемагаючи від спеки та спраги, попросив у Ховельсена води. Той набрав повне відро води і виплеснув йому в обличчя. Охоронці дружно розсміялися. Однак Ховельсену стало ніяково, додому він повернувся з важким серцем. Голос совісті повторював: «Це не можна пробачити. Ти вчинив погано». Згадуючи про це, він говорив, що зневажав себе за те, що опустився до помсти, у його душі жив той самий жорстокий диявол, що й у нацистів.

Цей учинок не давав йому спокою, хоч відтоді, як він не по-доброму

Л. Ховельсен

дав «напитися» води, минуло 52 роки. Після довгих пошуків йому вдалося дізнатися, що Хайльман помер п'ять років тому. Тоді він вирішив знайти його рідних. Виявилося, що у Хайльмана є донька і вона жива. Ховельсен зателефонував їй і сказав: «Я розшукував вашого батька, тому що мені потрібно було з ним поговорити». Донька запитала: «Про що ж ви хотіли з ним поговорити?»

Ховельсен розповів про тюремні знущання і про те відро води, яке він вихлюпнув в обличчя її батька. Тепер він усвідомив всю непорядність свого вчинку. «Я хотів сказати вашому батькові, що дуже шкоду про те, що сталося, і попросити у нього вибачення». Жінка промовила: «Я прощаю вас і запевняю, що мій тато зробив би те саме».

Декілька тижнів потому Л. Ховельсен разом із донькою Хайльмана прийшли на його могилу і поклали квіти. **«Стоячи там, – сказав Ховельсен, – я знав, що Бог зцілює рани минулого... Прощення – це дар, плід послуху тим істинним урокам, які Бог являє серцю людини».**

Все в этом мире оставляет след... Он оставил след любви к Богу...

РЕБАНД ДАНИИЛ ДАНИИЛОВИЧ
(1953-2020)

Даниил Даниилович Ребанд родился 18 сентября 1953 года в Новосибирской области, станция Болотная, в обычной адвентистской семье, исповедующей веру в скорое Пришествие Господа. Отец Даниил Петрович еще в молодости, работая на комбайне, потерял ногу. Мать Мета Густовна мужественно несла на себе груз бытовых тягот. С раннего детства мечтой маленького Даниила было увидеть то время, когда исполнится обетование Господа: «*И хромым вскочит как олень...*», – ведь он никогда в своей жизни не видел отца здоровым, стоящим на обеих ногах.

Семью Ребанд в Сибири часто навещал пожилой пастор Данильсон. С детских лет Даниил всячески подражал ему, мечтая стать проповедником. Мечта осуществилась с

избытком: и Даниил, и его старшие братья Владимир и Леонид стали служителями Церкви Божьей. У них была сестра Галя, но, к сожалению, она умерла в возрасте 10 лет.

Учеба в школе была непростой. Во-первых, потому что Даниил был адвентистом и отстаивал субботу как святой день. Во-вторых, он был немцем по национальности и часто подвергался унижениям и оскорблениям, ведь это были послевоенные годы. После 10 классов школы его призвали в армию, в город Хабаровск, где он также оставался верным Божиим принципам. Отслужив и вернувшись домой, Даниил вместе с другими молодыми людьми поступил в подпольную школу служителей, которую в Сибири возглавлял Михаил Семенович Зозулин. Там их готовили для миссионерского и пасторского служения.

В это же время Даниил познакомился со своей будущей спутницей жизни Людмилой. В 1976 году в городе Иркутске они создали семью и сразу же отправились на свое первое место служения – в город Таллин, Эстония. В большой эстонской общине была русскоязычная группа, в которую и направили молодого служителя. В Эстонии у Даниила и Людмилы родились двое детей: дочь Елена и сын Павел. Именно в Таллине Даниил Даниилович прошел путь от библейского работника до рукоположенного проповедника.

Особенной страницей в жизни Даниила Ребанда и его семьи стал 1988 год. В советское время он не согласился сотрудничать против Церкви и вскоре был отправлен на ликвидацию последствий аварии на Чернобыльской АЭС. Все полгода его пребывания на этой зараженной территории Господь был с ним.

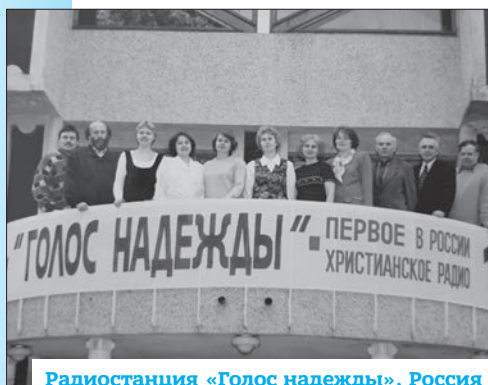
В 1992 году вместе с другими служителями Даниил Даниилович был приглашен в Москву на программу Марка Финли в Кремле. Для

него это было незабываемое время. Дух общественного евангелизма захватил его. Молодого и энергичного служителя заметили и уже в 1993 году пригласили для участия в организации программы Марка Финли в Олимпийском комплексе Москвы. В 1994 году он был приглашен в студию *It is written* в США для озвучивания на русский язык серии программ «Так говорит Библия» Джорджа Вандемана. Это была точка отсчета его пути как телеведущего, и это было началом беззаветного служения в медиасфере.

С 1994 по 2005 гг. Даниил Даниилович совершал служение в радиотелецентре «Голос надежды», город Тула, в качестве телеведущего, а затем и директора центра. В 2005 году за чрезмерно активную религиозную деятельность пастор Ребанд был объявлен персоной нон грата в России. По рекомендации руководителей Церкви он переехал в Киев, где не менее активно участвовал во всех спутниковых евангельских программах и стал инициатором создания телеканала «Надія» в Украине. С 2012 года по 5 октября 2020 года Даниил Ребанд совершал служение в Евро-Азиатском дивизионе.

Семья Даниила Ребанда

Радиостанция «Голос надежды», Россия

Д. Ребанд с женой Людмилой

зионе, в Москві, в якості директора медіаслужби.

П'ятого жовтня 2020 року серце верного Божого слуги перестало битися. Даниїл Даниїлович Ребанд залишив після себе велике насліддя: проповіді, телепередачі, документальні проекти і велику команду людей, присвятивших себе служінню Богу. Його серце не могло бути маленьким, оскільки він ділився їм со всіма і не відвертався ні від кого, хто приходив до нього з проблемою, бідой, за порадою чи молитвою. Його серце пастора брало груз проблем, приходять до нього, і несло їх бід і переживання.

Даниїл Даниїлович провів на цій землі 67 років, але він залишив глибокий слід любові до Бога. Багато будуть згадувати його, дивлячись на кожну родину

нову пару, до якої він вів, на кожного дитину, якого благословляв, на кожного чоловіка, якого хрестив. Кожен, хто дивився передачі з його участю і його серце коснулося Бога, буде згадувати цього пастора. Нам залишається продовжувати його служіння доброти і молитви.

Верим і надіємся, що скоро, дуже скоро настане час, коли «...хромий вскочить, як олень, і язик немого буде петь...». Бог наш прийде і спасе нас!

Виражаємо щирі співчуття його дружині, дітям, внукам, родичам.

С повагою – співробітники УУК і видавництва «Джерело життя»

Радио «Надія», Україна

Одной не хватает МОЛИТВЫ

Быть может, одной не хватает слезинки
За наших потерянных в мире детей,
За тех, кто чужие избрал тропинки,
За тех, чье паденье все ярче видней.

Быть может, одной не хватает молитвы,
Молитвы сердечной, молитвы простой.
Кто любит детей, не устанет от битвы,
Их звать не устанет к Отчизне святой.

Быть может, одной не хватает беседы
С тем чадом, чью жизнь трудно жизнью назвать,
Быть может, немножко до полной победы
Осталось усилий своих применять.

Быть может, недолго нам ждать всем остальсь,
Придут наши дети к Иисусу в слезах.
Исполнится, верьте, о чем нам мечталось,
Запишутся их имена в Небесах.

В молитве горячий не слабнут пусть руки,
И пусть не слабеет в нас вера в груди.
Молитв материнских пусть слышатся звуки.
Отец, Своим Словом детей разбуди!

Бог видит все слезы и слышит все вздохи,
Внимает Он нуждам сердечным всегда.
Он знает проблемы всей нашей эпохи,
Он нас не забудет, поверь, никогда.

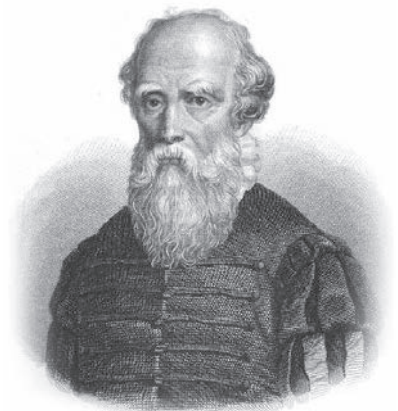

НАПОЛЕГЛИВІСТЬ на шляху до Неба

Бернар Паліссі, французький хімік, художник-вітражист, кераміст народився 1510 року у Франції в сім'ї бідного скляра і не міг отримати навіть початкової освіти. «У мене не було, – розповідав він, – іншої книги, окрім однієї, доступної всім, – неба і землі». У 18 років з торбиною за плечима Паліссі вирушив шукати щастя у світі. Він малював на склі й одного разу, зацікавившись італійським фаянсом, загорівся бажанням дізнатися про склад емалі, якою покривають гончарні й інші вироби. Він почав проводити дослідження: купив глиняних горщиків, розбив на шматки, намазував їх особисто винайденою речовиною і випалював. Усе було марно.

Для таких досліджень знадобилося декілька років. У нього нічого не виходило. Тоді Паліссі сам зробив скляну піч, сам виготовив глиняний посуд, покритий його власноруч приготованою речовиною і почав процес випалювання. За цим процесом він невідступно стежив шість днів і ночей, тільки на короткий час засинаючи. Проте емаль не утворювалася.

На ці дослідження він витрачав усі свої гроші, навіть довелося позичити у знайомого, купити дрова, посуд, покрити його сумішшю і почати черговий експеримент випалювання. Паліссі розпалив найсильніший вогонь у печі, але, на жаль, емаль не утворювалася. Усі дрова було спалено. Щоб підтримати величезний вогонь і жар, Паліссі поламав

Бернар Паліссі

паркан з дошок і кидав у піч, але емаль не з'являлася. Тоді він зламав столи та стільці й кинув їх у піч. Та й це не допомогло. Ні на мить не замислюючись, Паліссі зірвав дошки з підлоги і покидав їх у вогонь. Дружина й діти зі сльозами вибігли з дому, кажучи, що він збожеволів.

І нарешті на посуді утворилася емаль. Вийняті з печі вироби засяяли – це був довгоочікуваний прекрасний фаянс. Отже, після 16-річної напруженої праці, докладаючи неймовірних зусиль, перемагаючи невдачі й перешкоди, Паліссі досяг мети.

Нехай кожен із нас, прямує до Неба, шліфуючи свій характер, також проявляє наполегливість, твердість і непохитність, як Паліссі, створюючи фаянс.

ДИВОВИЖНІ КУРКИ

Одного разу я запитав бабусю про найбільше чудо, яке вона бачила у своєму житті. Бабуся сказала, що, можливо, це не є чимось неймовірним для когось, але для неї тоді це було справді велике чудо від Бога.

Одного ранку вона прокинулася, та їй не було чим годувати свою сім'ю: не залишилося ні їжі, ні грошей. Бабуся молилася Господу про те, що не знає, де взяти їжу. Після цього вона подивилася у вікно і побачила, як курки спускаються з пагорба в напрямку її дому. Коли вони були вже біля її будинку, бабуся вийшла, аби подивитися, що коїться. Там вона побачила 22 курки, які знесли яйця біля її дому і попрямували туди, звідки прийшли.

Моя чесна бабуся взяла всі яйця і пішла за курками. Невдовзі вона побачила будинок, куди зайшли курки.

– Вибачте, – сказала вона господині дому, – ваші курки прийшли до мене і знесли яйця.

– Не може бути, що це наші! Мій чоловік не любить цих курок, бо за весь час вони не знесли нам жодного яйця! – відповіла жінка.

Бабуся спростувала це, і господиня курок сказала: якщо вони знесли яйця біля її дому, вона може залишити їх собі. І доки моя бабуся жила в тому будинку, курки постійно приходили, щоб знести яйця, і йшли назад. Бабусі не треба було їх годувати, прибирати за ними чи шукати яйця на її ділянці, тому що курки несли їх у певному місці.

Минули роки, і бабуся випадково зустрілася з господинею цих дивовижних курок. Жінка сказала: **«Щойно ви поїхали, мої курки жодного разу не пішли в бік вашого будинку і більше не знесли жодного яйця! Ви служите всемогутньому Богу!»**.

**Джонатан
Шатлсворт**

Смотри выше

Хочу поделиться свидетельством, как Господь учил меня слышать Его голос. В моей жизни были разные ситуации, благодаря которым Бог помогал возрастать духовно. Однажды, помолившись, я поехала в магазин, где можно недорого купить вещи для нуждающихся. Приехав в Америку, удивлялась доступности, что, например, недорого можно приобрести необходимое, особенно обувь. Помня, как наш сын когда-то ходил в школу зимой в осенней обуви, потому что не было денег на зимнюю, и сильно застудил почки, старалась не забывать о нуждающихся. Помолившись, чтобы Господь послал мне то, в чем в Украине нуждаются, приехала в магазин и увидела, что выбрать нечего. Расстроившись, начала молиться: «Господи, я просила, чтобы Ты через меня благословил других людей... В чем причина? Где я неправильно поступила? Это же для Твоего народа, для нуждающихся... Ведь Ты всегда ведешь меня и направляешь мои шаги». Вдруг услышала нежный голос: «Смотри выше». Я расстроилась еще больше, слезы затуманили взгляд и я снова начала искренне молиться о том, чтобы быть ближе к Богу. Я не понимала, куда мне смотреть. И снова услышала тот же голос: «Смотри выше». Я подумала,

что это в духовном смысле, и продолжала молиться. Шла по магазину, от слез не видя ничего, и услышала тот же голос в третий раз: «Смотри выше!». Я остановилась и сказала себе: «Стоп! Нужно поднять голову!». Посмотрела вверх, а там самая верхняя полка до потолка была заставлена новой бразильской обувью! Я купила большой мешок обуви и поспешила домой, радуясь, что Господь так близок, разговаривает со мной, утешает и направляет! Я ехала домой и благодарила Бога, просила, чтобы говорил, учил и повторял мне, если нужно, и три раза.

Перед этим муж сказал, чтобы я отправила посылку в одну многодетную семью. Он знал, чем меня порадовать. Знакомые, получив посылку, сказали, что у них вся обувь изнасилась и совершенно нечего было обуть. В Украине был кризис, зарплату нашему знакомому не платили. Обувь пришлась всей семье по размеру. Они еще поделились со своими друзьями. Наши знакомые просили у Господа обувь, а я молилась, чтобы Бог помог понять, в чем они нуждаются, и руководил мной. Сам Господь совершил это дело!

Стремитесь быть благословенными? Смотрите выше!

Любовь Сокрута

БОГ ЗАХИСТИВ від гіпнозу

Коли мені було 14 років, батьки відправили мене на лікування в санаторій. Минула половина курсу лікування, як одного разу нам сказали, що замість тихої години нас усіх відведуть на сеанс гіпнозу. Я виховувалася в християнській сім'ї з дитинства і знала, що це не Божою силою відбувається. Та оскільки я була нерішучою, то не наважилася заперечити. Я злякалася і попросила Бога про захист.

Нас привели у велику актову залу і почали розповідати про різні корисні життєві речі. Моє серце заспокоїлося, і я подумала, що нічого страшного не передбачається. Та раптом почула, що нам усе ж таки проведуть сеанс гіпнозу для гарного самопочуття, щоб не боліла голова. Ведучий почав давати підготовчі рекомендації: сісти рівно, не схрещувати руки й ноги, розслабитися. Я все робила навпаки і ревно молилася Богу. Увесь час я намагалася не слухати гіпнотизера, а про себе співала наші пісні й молилася. Трохи

згодом я усвідомила, що гіпноз на мене не подіяв, і мені стало цікаво подивитися на моїх друзів. Коли я повернулася, побачила страшне видовище. Злий погляд гіпнотизера «бігав» по всіх дітях, які виконували його вказівки. Мені стало так страшно, наче я побачила самого сатану. Я знову дякувала Господу й молилася. Коли гіпнотизер порахував до трьох, усі враз прокинулися і почали бурхливо обговорювати все, що сталося. Моє ж серце славало Господа за Його допомогу й захист.

Увесь вечір я розповідала своїм подругам про те, як ангел Люцифер перетворився на сатану. Я змогла засвідчити їм про Бога та свою віру. Усі мої подруги одноставно сказали, що не підуть разом зі мною, якщо повториться подібний сеанс. Однак нічого такого більше не проводили. Я досі пам'ятаю цей досвід, як мій Господь захистив мене і врятував! Слава Йому!

**Світлана
Масюк**

ІЗРАЇЛЬСЬКИЙ ДОЩ

В Ізраїлі влітку завжди дуже спекотно. Хочеться, щоб дощ охолодив розпечене повітря, але дощі здебільшого йдуть у листопаді-грудні. Я згадала один молитовний досвід, пов'язаний з дощем, яким хочу поділитися з вами.

Це була ізраїльська зима. Я поверталася додому з одним із моїх колег, з яким ми зустрічалися на роботі по понеділках. Він не вірить в Бога, але про те, що я адвентистка, знав. На роботу я добираюся літаком в інше місто. Один із таких наших польотів минув добре, але коли ми прилетіли до Тель-Авіва і приземлялися, почалася злива. У мене не було парасольки, та й мій колега теж був без неї. Я почала молитися і просити Бога зупинити дощ, щоб у нас була можливість добігти до автобуса, що везе пасажирів в аеропорт, і не промокнути до нитки.

Коли стюардеса спустила трап і ми вийшли, дощ перестав. Ми зайшли в автобус, і знову почалася злива. Я сказала своєму колезі, що

молилася про те, щоб дощ припинився. Проте він усміхнувся та промовив: «Це просто збіг обставин». Дорогою до аеропорту я весь час молилася, щоб дощ перестав і ми мали можливість дістатися до своїх авто сухими. Коли автобус майже зупинився біля дверей аеропорту, злива знову припинилася. Тут уже мій колега повернувся до мене й

запитав: «Ти молилася?». Я ствердно кивнула головою.

Слава Богу, що Він посилає нам як маленькі, так і великі можливості прославити Його ім'я і засвідчити перед людьми про Його велич і безмежні можливості.

**Оксана
Стоянова**

СОБАКА не перешкода

Ми з моїм чоловіком часто їздимо по селах і роздаємо християнські місіонерські газети. В одному селі постійно гуляє не прив'язаний великий собака. Ось дійшла черга, щоб роздавати газети саме в цьому селі. Я сказала чоловікові: «Як тут роздавати газети? Такий собака величезний ходять!». Річ у тім, що я з дитинства боюся великих собак, адже мене якось сильно покусав один.

Перед виїздом ми помолилися і про собаку, щоб не вкусив. Поклали по шматочку хліба в кишені, щоб, раптом щось станеться, ми могли відволікти його їжею. Не доїхавши п'ять кілометрів до того села, на трасі ми зустріли того самого величезного собаку. Чоловік сказав: «Ось бачиш, Господь гуляє з тим собакою!». Я відповіла: «Який Бог у нас турботливий! Сказав собаці: «Іди, погуляй, діти Мої прийдуть газети роздавати». Ми роздали всі газети. Щойно сіли в автомобіль, розвертаємося, а назустріч нам той пес біжить. Він гуляв, доки ми працювали для Бога. Шматки хліба в кишенях нам на обід залишилися. Ось такий турботливий наш Бог! Слава Йому!

Оксана Кіас

«Отпускай хлеб твой по водам...»

В житті нічого не випадково. В далекі роки переїздки, коли майже не виплачували зарплати або платили невеликими частями, ми, якщо так можна виразитися, нищенствували, як і багато інших людей, яких я знала. Деякі ходили по будинках і просили їди.

Вот так і к нам часто заходила похила, мила, з добрим обличчям, цыганка. К сусідам вона чому-то не заходила, а саме в наш будинок. Мені часто нічого було їй дати. Іноді в будинку було всього чотири картоплі, півкілограма пшеничної крупи і склянка сонячного масла. Я все ділила пополам і віддавала їй. Як-то я сказала цій жінці: «Ну, пойдіть к людям, які багаті! Я не можу вам допомогти». Вона просто качала головою і продовжала приходити к нам.

Одного разу я купила най дешевший хліб за останні гроші, і тут вона знову прийшла. Обрізаю їй хліб, а сама думаю: «Зачем я это делаю?».

Святой Дух сразу посылает мне мысль: «Отпускай хлеб твой по водам...». В то время я еще не очень хорошо знала Библию, поэтому толком не поняла, к чему мне это было сказано. Со временем цыганка перестала приходить.

Прошли годы, жизнь постепенно

наладилась. И вдруг пришла беда: началась война на востоке Украины. Из-за обстрелов нам пришлось летом выехать из Луганска. Вернулись осенью. Деньги на исходе, работы нет. В доме из запасов осталось только прошлогоднее варенье. И тут начала исполняться вторая часть стиха: «Отпускай хлеб твой по водам, потому что по прошествии многих дней опять найдешь его» (Еккл. 11:1). В нашей Адвентистской церкви братья и сестры из других регионов Украины стали выдавать гуманитарную помощь верующим и даже мирским родственникам.

Как дорога и ценна была эта помощь! Мои маленькие кусочки «хлеба», которые я «отпускала по воде», делись с похилой жінкою, Господь вернул, увеличив их во сто крат. **Слава Богу, что Он любит нас, не оставляет в трудную минуту и что Его обетования исполняются в нашей жизни.**

Елена Белоусова

ДОМАШНЯ ГРУПА

Якось я читала книгу, у якій автор розповідав про те, що в нього є група друзів, які разом снідають раз на тиждень. Він говорив, що це не молитовна група, хоч вони моляться одне за одного; це не музична група, хоч вони разом співають; це не група з вивчення Біблії, хоч вони діляться одне з одним тим, що прочитали, і разом роздумують над прочитаним. Це просто група довіри та взаємної підтримки.

Я відкрила книгу й помілилася: «Господи, я хотіла б, щоб у нас була така група!» І відразу почула у своєму серці: «Створи». Я злякалася: «Я? Ні, Господи, я просто хочу, щоб така група була». «Але такої групи немає. Якщо ти хочеш, щоб вона

була, ти її і створи», – говорив внутрішній голос. І Господь нагадав мені вірш зі Слова Божого, де сказано, що Бог викликає в нас і бажання, і дію за Своєю доброю волею (Філіп. 2:13). Палке бажання мати таку групу Він у мені вже викликав, а отже, викличе і дію, тобто допоможе мені це бажання здійснити.

Це було так несподівано. Я вже знала голос Божий і розуміла: Господь мене до цього закликає. Та я жалілася, що не знаю, не вмію, не маю таких здібностей... А Господь дуже спокійно, але наполегливо продовжував навіювати думки: «Тобі треба спробувати. Якщо ти цього не зробиш, ніхто не зробить. І такої групи ніколи не буде».

РАЗРЕШЕНИЕ КОНФЛИКТА

Я по складу ума гуманитарий, а с физикой у меня трудности. В десятом классе учительница по физике стала меня унижать. Когда я выходила к доске решать задачу, она говорила обидные слова в мой адрес. Она была уверена, что я лентяйка и поэтому у меня ничего не получается. А я не могла сдержаться, агрессии, уличая учительницу в несправедливости. Даже мои одноклассники заметили это «особое» отношение ко мне.

Так прошло два місяця. Мне было очень тяжело морально. Необходимо было решать проблему. Я осознавала, что и мое отношение к преподавателю было не самым правильным. Я начала молиться и просить у Бога мудрости для разрешения этого конфликта.

Тоді я здалася і запитала: «Кого мені запросити в цю групу?» І виникла думка: «Таких самих, як і ти, молодих мам. Ви всі втомлені, у вас маленькі діти, господарство, тому ви маєте спільні інтереси. Кожній із вас потрібно декілька годин на тиждень, аби поговорити, помолитися одна за одну, підтримати, поділитися тим, що і кому Господь відкриває зі Свого Слова, заспівати пісню разом... Для цього не потрібно багато здібностей, треба любляче серце і готовність вислухати інших й підтримати їх». Я почала думати, кого саме маю запросити в цю групу, і пригадувати імена. Я взяла аркуш паперу і почала записувати: десять сестер з нашої церкви. Я знала їх усіх, але з жодною з них не була в близьких стосунках, просто віталися на служінні.

любовь покрывает все грехи» (Притч. 10:12). Тогда я задумалась: как бы человек ко мне ни относился, если я изменю свое отношение, возможно, что-то поменяется в лучшую сторону. Так и случилось. Каждый раз, видя недовольство учительницы, я спокойно отвечала: «Ничего, я все исправлю». Ее реакция менялась у меня на глазах. Она говорила: «Ладно, Настя, не буду тебе сегодня тройку ставить. Садись, четыре».

Раньше я могла сказать: «Вы не правы, я хорошо учу, вы несправедливо ко мне относитесь», — и она начинала еще больше проявлять агрессию ко мне. Но когда я стала вести себя мудро и спокойно, отношения с учительницей наладились. Спасибо Богу за то, что помог разрешить конфликт и я смогла спокойно учиться. «Надменный разжигает ссору, а надеющийся на Господа будет благоденствовать» (Прит. 28:25).

Анастасия N.

Когда мне нужна поддержка, я часто открываю Библию и перечитываю знакомые ободряющие тексты. Но в этот раз я решила просто открыть Слово Божье на случайной странице. Мне попала книга Притчей Соломоновых. Я прочитала: «Ненависть возбуждает раздоры, но

Я обрала головне

Я дуже люблю читати Біблію. Одного разу мені потрібно було йти в ощадкасу отримувати пенсію. Я подумала: іти вранці чи спочатку поміркувати над істинами Слова Божого? Я вибрала Біблію, а потім пішла в ощадкасу. Прийшовши туди, побачила на віконці напис: «Грошей немає». Тоді в країні з грошиками була напружена ситуація, їх могло не бути декілька днів. Я запитала: «Коли будуть гроші?». Ніхто цього не знав. А грошей у мене зовсім не було. Раптом касир запитала: «А яка у вас сума? А ваше прізвище?». Я відповіла. А далі почула дещо дивовижне. Вона сказала: «Так це ви нам телефонували? Ми за вашим проханням залишили вам необхідну суму грошей. Ви можете їх зараз отримати». Я сказала, що не телефонувала, але касир відповіла: «Отже, про вас хтось потурбувався. Нам зателефонувала якась жінка від вашого імені». **Який могутній наш Господь! Дякую Богу, що подбав про кошти для мене.**

Тетяна N.

Я сказала: «Добре, Господи, я підійду до кожної з них після богослужіння, скажу їм про групу, і подивимося, як вони відреагують». Так я і зробила. Не можу передати того захвату, який вони висловили: «Правда?! Слава Богу! Я дуже цього хочу! Прекрасна ідея! Я так чекала такої можливості!». Усі були дуже раді й погодилися.

Того ж тижня ми зібралися вперше в моєму домі. Це було чудове спілкування. Ми ділилися своїми досвідами, слабкостями і молилися одна за одну. Господь насамперед почав змінювати нас самих, бо ми усвідомили, що ще недостатньо гарні дружини для своїх чоловіків. Господь відповідав на наші спільні молитви. У двох сестер були невірючі чоловіки, і вони згодом один за одним

прийняли Бога у своє серце і хрестилися. В однієї сестри чоловік поїхав на заробітки і згодом повідомив їй, що додому не повернеться, адже вирішив її залишити. Скільки було сліз і молитов, і одного разу вона нам повідомила радісну новину: чоловік повертається до сім'ї. Двоє сестер були приблизно нашого віку, але ще незаміжні. Невдовзі вони вийшли заміж. Згодом ми почали збиратися сім'ями, разом із чоловіками, проводили час на природі, відзначали сімейні свята. Це був чудовий час. Це тривало один рік, а потім ми із сім'єю переїхали, а вони продовжували збиратися в домашній групі. **Дякую Господу за цей особливий період мого життя!**

Галина Джоник

Кто встряхнул кувшин?

Если вы соберете 100 черных и 100 красных муравьев и положите их в стеклянный кувшин, ничего не произойдет. Но если вы сильно встряхнете кувшин и оставите его на столе, муравьи начнут убивать друг друга. Красные считают, что черные – враги, в то время как черные думают, что красные – враги, а настоящим врагом является человек, встряхнувший кувшин. То же происходит и в обществе. Кто-то против кого-то...

Прежде чем начнем сражаться друг с другом, мы должны спросить себя: «Кто встряхнул кувшин?»

**– Разве можно любить холод?
– Нужно. Холод учит ценить тепло.**

Главный рецепт

Все пройдет! Заживет! Перемелется!
Это нужно всегда понимать...
Если сердцу в хорошее верится,
Постарайтесь ему не мешать!

Если сердцу недоброе чудится,
Нужно просто дожидаться утра.
Зацветет абрикосами улица,
Что грустила без солнца вчера.

Если Небо дает испытания,
Нужно выучить этот урок.
Не скулить и не ныть над заданием,
Ведь дававший задание – Бог.

Он подскажет, поможет, порадует,
Лишь по силам Он ношу дает.
Кто не хочет летать, тот не падает,
Но всю жизнь по-пластунски ползет...

Сострадание, веру, терпение
Нужно просто в душе отыскать,
Будет нежных фиалок рождение,
Будем счастье всем сердцем вдыхать.

И не верьте в тоску и в «пророчества»,
Что не справимся, что пропадем...
Если счастья действительно хочется,
То ищите в сердечке своем!

Ведь запасы в огромном количестве
Бог с рождения вкладывал в нас.
Свет души греет без электричества,
Не давая унынию шанс...

Нужно верить, любить и надеяться –
Это главный сегодня рецепт.
Все пройдет! Заживет! Перемелется!
Раз темно, значит скоро рассвет!

Ирина Самарина

**Якщо ви бажаєте
пожертвувати кошти
на розвиток газети, можете це
зробити через банк.**

**Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN:
UA753808050000000026006149457
МФО 380805
Банк: ПАТ «Райффайзен Банк
Аваль» у м. Києві**

Призначення платежу:
добровільні пожертви

Актуально. Ґрунтовно. Доказово. Толерантно.

Інтернет-книгарня

BOOKSON

**КНИГА У ВАС ВДОМА –
ЗА ОДИН КЛІК**

+38 (099) 45-595-45 shop@bookson.com.ua www.bookson.com.ua

Щомісячна газета
«Адвентистський вісник»
видає Церква АСД
в Україні

Директор видавництва «Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва «Джерело життя» Лариса Качмар
Відповідальний редактор газети «Адвентистський вісник» Лідія Власик
Редакційна колегія: С. Носов, В. Велечук, Г. Безкровний
Над номером працювали: Л. Шаповал, І. Корещук, О. Мехоношина
Дизайн та верстка: Т. Романко

Адреса: 04071, Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
dzherelo@ukr.net

www.lifesource.com.ua
тел. (044) 467-50-72

Газета виходить у перших числах кожного місяця. Розповсюджується через конференції.